

ÁFRA János

Keresztidők

Amikor már egészen
fekete lesz ez a sötét
karika szemeim alatt,
amit egy másik család
hagyott rám örökül,
kihátrálok a látványból,
hogy nehogyan beleéljem
magam még jobban ebbe
a mindig idegen arcba.
Belátni jelentéktelenségem
maga lesz a pokol, amiben
még hinni sem merünk.
Iszonyatomban leengedve
felejttem szemhéjamat,
majd így nézem vissza
a nosztalgia vetítővásznán
egyetlen filmre vágott
megpihenéseink. Lassan
szótagolom kiegyenlített
mondataid, süketségem
jól felszerelt szigetéről
visszahallgatok a múltba.

Mérem a beszéd ütemét
kopogó ujjaimmal és a szív-
dobogásban, míg a gépek
mozgásait átengedem
a meggyengült csontokon.
Anélkül, hogy felfognám,
hamarosan rám borul az
az otthon, amit most még
csak felépíteni készülünk.
Egy elsejére eső hétfőn
fejezzük be, azon a napon,
aminek a szentségében hiszel.
Megpihenünk a kapualjban,
átsétálunk a nagyerdőn,
és az egyetem kilincsét fogva
újra megremegnek kezeink.
Bent a falak már nem tudják,
kik szerettünk volna lenni.
A végén egy megállóban
várakozunk, amíg surrogó
kerekekkel el nem indul
valamelyikünk járata.